

Dr Robert A. Peterson, Teologia Dziejów Łukaszowych,

Sesja 20, Wymiary zbawienia w Dziejach Apostolskich Łukasza

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat teologii Łukasza – Dzieje Apostolskie. To jest sesja numer 20, Darrell Bock, Wymiary zbawienia w Dziejach Apostolskich Łukasza.

Kiedy dochodzimy do końca naszego kursu teologii Dziejów św. Łukasza, chcemy przyrzeć się pewnym podsumowującym wnioskami dotyczącym zbawienia, syntetyzowanym w Dziejach Apostolskich Łukasza.

Daj nam się pomodlić. Ojcze, dziękuję Ci, że dałeś Łukasza Kościołowi. Dziękuję za Jego dary Ewangelii i Dziejów Apostolskich. Zachęć nas do czytania tych dobrych książek, a dzięki wspólnie spędzonemu czasowi odniesiemy z nich większy pożytek. Pobłogosław nas teraz, o to prosimy, Ojcze nasz, przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego, w imię którego się modlimy, Amen.

Darrell Bock w swojej dobrej *A Theology of Luke-Acts*, w rozdziale 11, przedstawia nam wiele wymiarów zbawienia w *Luke-Acts*, stanowiąc syntezę.

Pisze, patrząc na Łukasza i zbawienie w sposób bardziej syntetyczny, prowadzi nas w wielu kierunkach. Zatem teraz łączymy wszystko w jedną całość, dostrzegamy trendy, zwłaszcza w doktrynie Łukasza o zbawieniu, w jego soteriologii, zwłaszcza w zakresie ich łączenia i współzależności. Soteriologia jest obszerną dziedziną w pismach Łukasza i można odnieść realne korzyści, przyglądając się jej w tym kontekście jako przeglądowi syntezy.

Głoszenie dobrej nowiny jest podstawą i kluczem do zrozumienia Dziejów św. Łukasza. Zakres zbawienia obejmuje bogatych, biednych, wysokich i niskich, mężczyzn i kobiety, Żydów i pogan. Uwierzytelnienie wiadomości jest skomplikowane. Bock wnosi tu prawdziwy wkład i zobaczymy jego trzy argumenty w tym zakresie.

Po czwarte, obiektywnym aspektem zbawienia jest to, czego Bóg dokonał w Chrystusie. Po piąte, stroną subiektywną jest nasza pokuta i wiara, którą również umożliwia Duch Święty.

I wreszcie dobrodziejstwa zbawienia dla ludu Bożego. Głoszenie dobrej nowiny. W *Dziejach Apostolskich* słowo ewangelia występuje tylko dwukrotnie.

Piotr zauważa, że przez niego ewangelia dotarła do pogan (Dzieje Apostolskie 15:7). Dobra nowina dotyczy łaski, która przychodzi przez wiarę w Jezusa Chrystusa. 15, rozdział 15, wersety 9 do 11. Dzieje Apostolskie 10:13, 34 do 43 są dobrym przykładem przesłania ewangelii głoszonej poganom.

Użycie czasownika głosić dobrą nowinę, euangelizo, pojawia się częściej w Dziejach Apostolskich Łukasza niż gdziekolwiek indziej w Nowym Testamencie. Wiele z tych zastosowań u Łukasza pojawia się w tekście podsumowującym służbę Jezusa. W Dziejach Apostolskich treść dobrej nowiny jest bardziej szczegółowa.

Apostołowie głoszą orędzie, że Jezus jest Chrystusem i rzeczywiście to na Nim skupia się przepowiadanie apostolskie. Najczęstszym wyrażeniem w Dziejach Apostolskich jest po prostu głoszenie ewangelii. Większość tych zastosowań obejmuje deklaracje skrócone.

Reprezentatywnym tekstem na ten temat są Dzieje Apostolskie 10,36, w których Piotr omawia ewangelię i jej żydowskie korzenie. A słowo, które posłał do Izraela, wypełnił Bóg, głosząc dobrą nowinę o pokoju przez Jezusa Chrystusa. On jest Panem wszystkich. Słowo ewangelia odnosi się tutaj do apostolskiego głoszonego przesłania o Jezusie i ewangelii, to znaczy słowo „słowo”, przepraszam, słowo „słowo”.

Przesłanie ewangelii daje szansę na pokój, dobrą relację między człowiekiem a Bogiem, która obecnie zdaje się wyrażać także w pokoju między ludźmi. Jest to starotestamentowa koncepcja szalom przeniesiona do Nowego Testamentu jako ereine. To, co czyni Jezusa ważnym, to to, czego Bóg dokonuje przez Niego.

Bóg przyniósł pokój przez to, co uczynił Jezus, i ten Jezus jest opisany jako Pan wszystkich, Dzieje Apostolskie 2.36. Wywyższony Jezus jest Panem wszystkich ludzi, dlatego ewangelia może dotrzeć do wszystkich ludzi, także do pogan takich jak Korneliusz. Jak zawsze w Dziejach Apostolskich, inicjatywę przejmuje Bóg, przesłanie pochodzi od Boga. Zbawienie ponownie pojawia się jako temat służby Barnaby i Pawła.

W Dziejach Apostolskich 14:15 sprzeciwiają się bałwochwalstwu i mówią o tym, co naprawdę przynosi zbawienie. Radzą tłumowi, aby odwrócić się od próżnych bożków do żyjącego Boga Stwórcy. Jest to klasyczna prorocza żydowska teologia naturalna, jak w rozdziałach 40 i 41 Izajasza.

Jest to także pierwsza mowa w Dziejach Apostolskich 14 skierowana do czysto pogańskich pogan w Dziejach Apostolskich. To Bóg jako stwórca czyni przed sobą odpowiedzialność swoje stworzenia. Poza tym jest coś nowego w relacji Boga do pogan.

W przeszłości Bóg pozwalał narodom podążać własną, odrębną drogą, ale teraz już tak nie jest. Paweł oświadcza, że Bóg obecnie bardziej aktywnie współpracuje z narodami niż w poprzednich latach (Dzieje Apostolskie 14:16). W ciągu poprzednich pokoleń pozwalał narodom chodzić własną drogą, ale już tak nie jest. Bóg dał ogólne objawienie poprzez opatrzność, deszcz, pory roku i obfitość pożywienia, okazując swoją dobroć wszystkim ludziom.

W przemówieniu, jakie znaleźliśmy w Dziejach Apostolskich 14, ewangelia jest zaproszeniem do przyjścia do żyjącego Boga Stwórcy i do wejścia z Nim w zależność. W centrum ewangelii w większości przemówień Dziejów Apostolskich stoi osoba i dzieło Chrystusa.

Głoszenie to nasz drugi podtytuł w ramach aktu głoszenia dobrej nowiny, ewangelii, a teraz głoszenia. Rzeczownik głoszenie rzadko pojawia się w pismach Łukasza, dopiero w Łk 11,32. Czasownik głosić, keruso, jest częstszy. Jezus głosił w synagodze o nadejściu roku łaski Pańskiej. Odwołanie do starotestamentowych obrazów Jubileuszu, Łk 4,18 i 19.

W Dziejach Apostolskich głoszony jest Chrystus. Dzieje Apostolskie 10:42.43 zawierają istotne podsumowanie działalności apostołów. Jako świadkowie mają za zadanie świadczyć, że Jezus jest tym, którego Bóg cytował, wyznaczonym na sędziego, tym, którego Bóg mianował na sędziego żywych i umarłych, czyli wszystkich ludzi.

To, że Jezus jest sędzią, potwierdza Jego wniebowstąpienie. Rola częściowo wyjaśnia, dlaczego nazywany jest Panem. Jest On najwyższym sędzią eschatologicznym, posiadającym pełną władzę nad życiem i śmiercią.

W Dziejach Apostolskich 10:43 wszyscy prorocy dają świadectwo, że każdy, kto w Niego wierzy, przez Jego imię otrzymuje odpuszczenie grzechów. Każdy, kto wierzy w to przebaczenie, otrzymuje to zbawienie. Chrześcijanie są opisani jako ci, którzy wierzą, co jest kluczową odpowiedzią Dziejów Apostolskich.

Zarówno świadectwo apostoelskie, jak i świadectwo prorocze Starego Testamentu świadczą o Jezusie. Głoszenie dobrej nowiny obejmuje ewangelię, głoszenie, a także nauczanie, co jest naszym trzecim podtytułem. Jezus jest opisany jako ten, którego nauczanie budziło zdumienie ze względu na swój autorytet, Łk 4,32. Nauczał za pomocą powieści, przypowieści, czynów proroczych, a także kilku głównych przemówień zawartych w ewangelii Łukasza.

Tematyka waha się od zbawienia, od grzechu po życie z Bogiem, od obecnej posługi Jezusa po jego powrót. Żydzi, którzy zostali zbawieni w dniu Pięćdziesiątnicy, postępowali zgodnie z nauką apostołów, jak widzieliśmy w Dziejach Apostolskich 2:42. W Atenach przesłanie Pawła o zmartwychwstaniu (Dzieje Apostolskie 17:19)

zostało nazwane nową nauką. Podobnie jak rzeczownik nauczanie, didache, Łukasz używa czasownika didasko, aby uczyć, podsumowując nauczanie Jezusa i apostołów.

Jezus nauczał w synagogach w szabat, w miejscach publicznych, jak widzieliśmy, na łodzi przy brzegu, w miastach i na wsiach oraz w świątyni. Łukaszowi szczególnie podobają się nauki Jezusa przy posiłkach, 5:29, 7:36, 22:14, 24:30 i wiele wersetów pomiędzy nimi. Łukaszowi zależy na pokazaniu, że nauczanie odbywa się w warunkach, w których buduje się poczucie intymności z nauczycielem.

W Dziejach Apostolskich nacisk na nauczanie czasami odnosi się do Jezusa, nauczyciela, Dzieje Apostolskie 1:1. Apostołowie uczą ludzi o zmartwychwstaniu i imieniu Jezusa, co denerwuje władze, Dz 4:2, 4:18, 5:21, 5:25 i 28:42. Paweł uczy w różnych miejscach, m.in. w Koryncie, Dzieje Apostolskie 18:11, Efez, 18:25. Później przedstawia starszym w Efezie podsumowanie swojego nauczania o pokucie wobec Boga i wierze w Pana Jezusa, Dzieje Apostolskie 20:20. Dzieje Apostolskie kończą się nauczaniem Pawła o Panu Jezusie Chrystusie (Dzieje Apostolskie 28:31). Nauczanie w Dziejach św. Łukasza to szerokie pojęcie obejmujące znacznie więcej niż tylko ofertę ewangelii, podczas gdy nauczanie w Dziejach Apostolskich Łukasza zwykle ogranicza się do przesłania zbawienia. Zakres zbawienia, nasza druga główna głowa.

Obejmuje to obietnicę daną Żydom i poganom biednym, grzesznikom i wyrzutkom. Obietnica dla Żydów i pogan. Łukasz podkreśla, że to, co daje Jezus, jest dostępne dla każdego.

Ten punkt pojawia się stopniowo w opisie zbawienia przedstawionym w Opowieści o dzieciństwie. Zachariasz, ojciec Jana Chrzciciela, mówi o Jezusie, rogu w domu Dawida (Łk 1,69) jako o wschodzącym świetle, które będzie świecić nad tymi, którzy siedzą w ciemności i śmierci, Łk 1,78-79. Taka działalność wypełnia Boże obietnice. Ci, którzy podobają się Bogu, przywołuje w myślach, Dz 2,39. Zakres tego przepisu staje się jeszcze jaśniejszy w Łk 2,30-32, gdzie Jezus jest nazywany światłem danym z jednej strony dla objawienia poganom, jak to wielokrotnie widzieliśmy, z drugiej zaś dla chwały Izrael.

Język ten ma swoje korzenie w Księdze Izajasza, Izajasza 42:6, 46:13, 49:9. Tę samą tezę stwierdza główna część ewangelii Łukasza. Wszyscy ludzie ujrzą zbawienie Boże, Łk 3,6. Ta uniwersalna nuta pojawia się także w Łk 24,47, gdzie przesłaniem nowej wspólnoty jest głoszenie nawrócenia wszystkim narodom. Dzieje Apostolskie kontynuowały to pogańskie podkreślenie, cytując słowa Jezusa, że poselstwo ma dotrzeć aż po krańce ziemi (Dzieje Apostolskie 1:8). Widzieliśmy przemówienie Piotra w domu Korneliusza i to, jak Bóg posłużył się nim, aby doprowadzić Korneliusza, jego rodzinę i przyjaciół do zbawczego poznania Boga przez Chrystusa, oferowanego w ewangelii.

Dzieje Apostolskie 28:28, sam koniec Dziejów Apostolskich, również wyraźnie stwierdzają, że przesłanie jest skierowane do pogan. Zaakceptują to – mówi Paul. To włączenie pogan jest dla Łukasza tematem kluczowym.

Chodzi mu o to, że historia Izraela zawsze uwzględniała błogosławieństwo narodów, poczynając od Izraela, ponieważ taką obietnicę złożył Bóg Abrahamowi (Dzieje Apostolskie 3:25, 26) i Izajaszowi, Łukasza 2:30-32, Dzieje Apostolskie 13: 47. Liczne teksty obrazują to rozprzestrzenianie się ewangelii na pogan. Łk 7,1-10 opisuje pogańskiego setnika, którego wiara przewyższa wszystko, co można znaleźć w Izraelu, werset 9. Wiara setnika obrazuje to, co dzieje się w Dziejach Apostolskich. Poganie odpowiadają Jezusowi, podczas gdy wielu Żydów Go odrzuca.

Jezus od czasu do czasu służy także poganom, jak pokazuje jego podróż do Dekapolu na wschód od rzeki Jordan. Jezus mówi o ludziach przybywających ze wschodu, zachodu, północy i południa, aby zjeść obiad przy stole biesiadnym w przyszłym królestwie (Łk 13:22-30). Jezus posunął się nawet do nazwania obecnego wieku, cytując, czasami pogan, Łk 21,24. Dzieje Apostolskie kontynuują ten nacisk. W Dziejach Apostolskich 9:15 opisano wezwanie Saula, aby niósł imię Jezusa przed poganami.

Dzieje Apostolskie 10:11 pokazują, jak Bóg kieruje Piotra do Korneliusza. Jak widzieliśmy, Bóg jest tym, który wprowadza pogan. Nacisk Łukasza na uniwersalność ewangelii jest skutecznym żądaniem przeprosin wobec każdego, kto uważa, że przesłanie ewangelii w kościele stało się zbyt szerokie, zbyt hojne lub zbyt łaskawe.

Zakres obejmuje nie tylko pogan, ale także Żydów, ale nadal jesteśmy w tym zakresie; zakres obejmuje także biednych, grzeszników i wyrzutków. Ewangelia Łukasza szczególnie uwagę poświęca ubogim. Hymn Maryi z Łk 1,46-55 wyznacza ten temat.

Skupienie się na ubogich zostało wzmocnione w trzech reprezentatywnych przedstawieniach przepowiadania Jezusa: Łk 4,18, Łk 6,20-23 i Łk 7,22. W tych fragmentach zbawienie jest oferowane szczególnie biednym. Grzesznicy również otrzymali specjalną wzmiankę u Łukasza. Przeciwnicy Jezusa często narzekają, że Jezus oddaje się do dyspozycji takich ludzi.

Łukasza 5:27-32, aż do Łukasza 19 i wersetu 7 oraz wiele miejsc pomiędzy. Łk 15, w przypowieściach o zagubionej owcy, zagubionym pieniądzu, zagubionym synu, ukazuje inicjatywę Boga na rzecz odzyskania zagubionych, co motywuje kierunek służby Jezusa. Kolejną grupą osób odrzuconych są celnicy, uważani w tej kulturze za wyrzutków społecznych i zdrajców.

Rozważmy modlitwę społeczeństwa w Łk 18,9-14 i zbawienie, które nadejdzie dla Zacheusza, Łk 19,1-10. Te fragmenty pokazują, że ewangelia przenika do serc ludzi żyjących na marginesie ludzkości. Niezależnie od tego, czy są bogaci w grzechy,

celnicy czy ubodzy, ewangelia może przemienić życie tych, którzy na nią reagują. Uwierzytelnienie ewangelii, trzy poziomy.

Uwierzytelnienie wiadomości, trzy poziomy uwierzytelnienia. Wraz z wiadomością następuje uwierzytelnienie. Jakim autorytetem Jezus dokonuje swoich dzieł i głosi swoje orędzie? Po pierwsze, Jezus zostaje uwiarygodniony poprzez wypełnienie obietnic danych w pismach świętych; po drugie, poprzez cuda, często zwane znakami i cudami; i trzy, przez obecność Ducha Świętego.

Po pierwsze, Łukasz często wspomina o spełnieniu się pism świętych. Kluczowym fragmentem odnoszącym się do tego tematu jest Łk 4,18-21, w którym Jezus publicznie oznajmia, że pisma święte poświadczają Jego służbę. W Izajasza 61:1 i 2. Po drugie, dzieło i przesłanie Jezusa są uwierzytelniane poprzez cuda.

Kiedy Jan Chrzciciel pyta, czy Jezus jest Przyjściem, Jezus odpowiada, wskazując na cuda swojej posługi (Łk 7,18-23). Jezus zauważa, że jego cuda oznaczają upadek Szatana, którego niegdyś bezpieczna siedziba została najechana. Szatan został pokonany, Łk 11,22.

Obraz władzy nad szatanem jako obraz zwycięstwa i zbawienia pojawia się w wielu miejscach ewangelii Łukasza, w tym w 9, 1 i 2. Podobna władza istniała poprzez apostołów i innych we wczesnym Kościele. Bóg dokonywał cudów za pośrednictwem wielu osób, apostołów Piotra i Jana, Szczepana, Filipa, Pawła i Barnaby. Po trzecie, trzecim potwierdzeniem przesłania ewangelii jest obecność mocy z wysokości, czyli Ducha Świętego.

Łukasza 21:18-21. Dzieje Apostolskie 24:49. Dzieje Apostolskie 1:8. Dzieje 2:14-22, Dzieje 10:38 i Dzieje 11:15 i 16. Obiektywny aspekt zbawienia, słowa zbawienia, słowa zbawienia.

Zbawiciel, zbawić, to słowa zbawienia. Łukasza 2:11, Jezus jest obiecany Zbawicielem. Zbawienie mówi o Bogu ratującym ludzi, wyzwalamym ich z nieszczęścia, zwłaszcza człowieka opętanego przez demona, Łk 8,36.

Córka Jaira, 8:50. Trędowaty Samarytanin, 17:19. Niewidomy żebrak, 18:42.

Te cuda to dźwiękowe wizualizacje Bożej mocy i autorytetu. Grzeszna kobieta, która namaszcza stopy Jezusa, zostaje zbawiona dzięki postawie odzwierciedlonej w jej postępowaniu. Łukasza 7:50.

W Dziejach Apostolskich użycie terminu *save, sozo* na określenie fizycznego wybawienia pojawia się w Dziejach Apostolskich 27, 20 i 31, ale większość zastosowań tego terminu to podsumowujące opisy, które pojawiają się wraz z aktami uzdrawiania lub głoszenia. Dzieje Apostolskie 2:47. Dzieje Apostolskie 4:12.

Dzieje Apostolskie 11:14 i tak dalej. Tym Panem, do którego się wzywa, wyjaśnia Piotr, jest Jezus (Dzieje Apostolskie 2:36). Zbawia udzielając przebaczenia, oszczędzając od gniewu i dając Ducha Świętego, Dz 2, 38-40.

Inne kluczowe podsumowanie znajduje się w Dziejach Apostolskich 16, 30 i 31. Paweł mówi do strażnika więziennego w Filipi: Uwierz w Pana Jezusa Chrystusa, a będziesz zbawiony, ty i twój dom, Dzieje Apostolskie 16:31. Znaczenie rzeczowników oznaczających zbawienie, soterion, soteria niewiele różni się od czasownika sozo, oszczędzać.

Bez wątplenia zbawienie jest kluczowym pojęciem u Łukasza. Zbawienie koncentruje się w Jezusie. Posiada cechy duchowe, ale ostatecznie wpłynie na struktury ludzkie na ziemi, ponieważ zmienia sposób, w jaki ludzie żyją, Łk 1:68-79.

Jest ona oferowana wszystkim rasom, Dzieje Apostolskie, rozdziały 10 i 11. Posiadają ją tylko ci, którzy odpowiadają Jezusowi. Znajduje się ono w centrum orędzia apostołskiego i zawiera w sobie życie wieczne.

Subiektywna strona zbawienia, pokuty, nawrócenia i wiary. Subiektywny aspekt zbawienia odnosi się do osobistego przyswojenia sobie zbawienia. Łukasz używa pewnego pojęcia, aby wyrazić tę fundamentalną odpowiedź.

Łukasz pragnie ukazać wielowymiarowy charakter prawdziwej odpowiedzi na przestanie, przy czym każde określenie podkreśla składnik tej odpowiedzi. Jak powiedzieliśmy, te trzy terminy to pokuta, nawrócenie i wiara. Kluczowym pojęciem dla Łukasza jest pokuta, wyrażana za pomocą rzeczownika „pokuta” (metanoia) lub czasownika „pokutować” (metanoieo).

Łukasz jest teologiem pokuty, ponieważ 11 jego użyczeń rzeczownika stanowi połowę zastosowań w Nowym Testamencie. Pokuta jest reorientacją, całkowitą zmianą perspektywy z miejsca, w którym się znajdowało przed pokutą. Jan Chrzciciel głosił chrzest pokuty na odpuszczenie grzechów, Łk 3, 3. Centralnym fragmentem obrazującym pokutę jest Łk 5, 30-32.

Jezus opisuje tutaj swoją misję jako wzywanie chorych grzeszników do pokuty. Pokuta oznacza zwrócenie się do Jezusa o duchowe uzdrowienie. Terminem, którego Jezus użył w swoim wielkim poleceniu danym uczniom w sprawie ich przyszłego przestania, jest pokuta (Dzieje Apostolskie 24:47).

Dzieje Apostolskie podkreślają tę kwestię. Pokuta jest oferowana Żydom i Grekom poprzez Jezusa, Dzieje Apostolskie 20:21. Dzieje Apostolskie 26:20 to kluczowy werset mówiący o tym, o co prosił Paweł, gdy głosił.

O to samo prosił zarówno Żydów, jak i pogan, aby pokutowali i nawrócili się. Odpowiedzi te można nazwać także wiarą skierowaną ku Jezusowi. W Dziejach Apostolskich czasownik „pokutować” jest używany w podsumowujących wezwaniach, które zapraszają do przyjęcia przebaczenia.

Zwrot – kolejny kluczowy termin u Łukasza odnoszący się do odpowiedzi na zbawienie to zwrot. Służba Jana Chrzciciela polegała na zwróceniu Izraela do Boga, Łk 1, 17. Nawrócenie jest odwróceniem wyobcowania, gdy ktoś rozpoznaje i akceptuje, że postąpił źle.

W tym sensie jest podobne do pokuty, ale jest terminem bardziej wyrazistym, ponieważ przedstawia odwrócenie kierunku. W Dziejach Apostolskich użyte zostało słowo zwrot. W Nowym Testamencie używa się różnych terminów, aby opisać właściwą reakcję na przesłanie Jezusa.

Rezultatem jest przebaczenie, Dzieje Apostolskie 3:19. Najważniejszym fragmentem mówiącym o zwróceniu się do Boga jest Dzieje Apostolskie 26:18-20. Paweł relacjonuje wezwanie Pana, aby odwrócił pogan od szatana do Boga.

Fragment ten jest o tyle ważny, że wszystkie wymienione dotychczas terminy występują tutaj łącznie. Pokuta dla Łukasza ma wyrażać się konkretnie i wyraźnie w życiu udzielającego odpowiedzi. Wiara.

Pokuta, nawrócenie, wiara. Wyraża się to przez wiarę, pistis i wiarę, pisteuo . Wszystkie zdarzenia sugerują poleganie na kimś innym w kwestii zapewnienia czegoś, czego sam nie jest w stanie zapewnić.

Wiara Piotra zawiodła, jak przepowiedział Jezus (Łk 22,32). Podobnie użycie rzeczownika wiara w Dziejach Apostolskich jest podobne. Czasami ruch chrześcijański był właściwie nazywany wiarą (Dzieje Apostolskie 6:7, Dzieje Apostolskie 16:5). Przedmiotem wiary jest Chrystus, Dzieje Apostolskie 20:21 i 24:24.

W Ewangelii Łukasza czasownik wierzyć ma podobną siłę. Większość zastosowań czasownika pisteuo , wierzyć w Dzieje Apostolskie, to podsumowanie reakcji ludzi na wiarę, Dzieje Apostolskie 2:44, Dzieje Apostolskie 4:32 i tak dalej. Wiara usprawiedliwia Dzieje Apostolskie 13:39 , ale ci, którzy nie wierzą, zginą, werset 41.

Wierzą wszyscy, których Bóg przeznaczył do życia wiecznego, werset Dz 13,48. Wiara przychodzi dzięki łasce Bożej, 15:11, 18:27. I wreszcie dobrodziejstwa zbawienia.

Wymiary zbawienia u Łukasza, Dzieje Apostolskie. Głoszenie dobrej nowiny, zakres zbawienia, autentyczność przesłania, obiektywne i subiektywne strony zbawienia oraz dobrodziejstwa zbawienia. Przebaczenie grzechów, Łk 3,3. Łk 4,18, Służba Jezusa.

Życie. Kolejną kluczową korzyścią wynikającą ze zbawienia jest życie. Życie nie polega na posiadaniu, Łk 12,15.

W Dziejach Apostolskich życie jest postrzegane jako rezultat zmartwychwstania (Dzieje Apostolskie 2:27 do 28). To, co zapewnia Jezus, pozwala nazwać go twórcą życia, Dzieje Apostolskie 3:15. Kiedy Żydzi nie odpowiadają na przesłanie zawarte w Dziejach Apostolskich 13, Paweł mówi, że nie uważają się za godnych życia wiecznego (Dzieje Apostolskie 13:46).

Prezent. Łukasz wielokrotnie nawiązuje do daru, daru, przez co ma na myśli przede wszystkim to, czego udziela Duch Święty, Dz 2:38, 8:20, 10:45, 11:17. Pokój.

Kolejną korzyścią wynikającą ze zbawienia jest pokój. Oznacza to, że Jezus umożliwia pojednaną relację między Bogiem a ludzkością. Jezus jako Zbawiciel, Chrystus i Pan przynosi pokój tym, na których spoczywa Jego łaska, Łk 2,14.

Piotr mówi, że jego przesłaniem była dobra nowina o pokoju przez Jezusa Chrystusa (Dzieje Apostolskie 10:36). Łaska lub przysługa, *xaris*, to kolejna korzyść związana ze zbawieniem. Pojęcie znalezienia wiary lub łaski u Boga jest semityzmem.

Rodzaju 6:8, Sędziów 6:17, 1 Samuela 1:18. W pismach Łukasza jest to wyraz Bożego działania. Łaska oznacza łaskawy wybór przez Boga osoby, przez którą Bóg czyni coś szczególnego.

W Dziejach Apostolskich łaska Boża spoczywa na ludziach i wspólnotach. Dzieje Apostolskie 4:33, łaska spoczywa na wszystkich wierzących. Najczęstszym użyciem łaski w Dziejach Apostolskich jest opis zbawienia lub jego przesłania.

Dzieje Apostolskie 11:23, 13:43, 14:3, 15:11, 20:24 i 32. Uzasadnij. Jest jeden tekst, w którym słowo „usprawiedliwić” pojawia się w sensie nietechnicznym, ale ilustruje, jak Łukasz używa kluczowego elementu tego terminu.

W scenie z Ewangelii Łukasza 18 Jezus zauważa, że celnik odchodzi od modlitwy. Gdy tak się stanie, usprawiedliwiony zostanie faryzeusz i celnik. Pochwała jest wyrazem pokory celnika w przeciwieństwie do faryzeusza, który jest dumny.

Faryzeusz zniekształca psalm pochwalny, dziękując Bogu za całe swoje dzieło. Bóg pochwała pokorę celnika, gdyż odczuwa on potrzebę Bożego miłosierdzia bez poczucia, że mu się to należy. Zatem wołanie o miłosierdzie Boże i pokuta są tym, co usprawiedliwia szukanie miłosierdzia i zrozumienie, że nie ma do tego żadnego prawa.

Wniosek o zbawienie. Zbawienie jest praktycznie na każdej stronie Dziejów św. Łukasza. Bóg pracuje, wypełniając swoją obietnicę, działając przez Jezusa, przynosząc ducha i przebacząc grzech.

Zbawienie oznacza przywrócenie utraconej relacji z Bogiem i znalezienie z Nim pokoju. Pokutując, zwracając się do Jezusa lub wierząc w niego, osoba otrzymuje dobrodziejstwo przebaczenia, ducha i życia. Ta obecność łaski przez wiarę prowadzi do zmiany życia.

Zatem teraz wezwaniem jest pełna miłość do Boga i miłość bliźniego, jako odbicie Bożego dzieła. Wdzięczny za łaskę związaną ze zbawieniem, będzie się kochać głęboko. Zatem teraz zwracamy się, aby spojrzeć, więc teraz zwracamy się, aby podziękować Bogu za Jego dary dla nas w postaci ewangelii Łukasza i Dziejów Apostolskich.

Ojcze, dziękujemy Ci za łaskę daną nam w Chrystusie Jezusie. Dziękujemy, że zesłałeś swojego Ducha do naszych serc. Pobłogosław nam, modlimy się. Dziękujemy za ewangelię Łukasza i przesłanie Dziejów Apostolskich. Pobłogosław nas i nasze rodziny, prosimy, przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego. Amen.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat teologii Łukasza – Dzieje Apostolskie. To jest sesja numer 20, Darrell Bock, Wymiary zbawienia w Dziejach Apostolskich Łukasza.